

Bülten

İZMİR BAŞEPISKOPOSU

EYLÜL

2024

20

1

Kutsal Bakire Meryem'in Göğe Alınışı

Her yıl 15 Ağustos gününde Meryemana Evi'nde, **Meryem'in Göğe Alınış Bayramı** kutlanır, Başepiskopos Martin, papazlar ve tüm kilise hizmetindekiler ve imanlılarla beraber bizler için daimi olarak lütufla dolu olan Meryem Ana bayramında lütufla bahşedilsin diye büyük Efkariستیya törenini kutlar. Her yıl Efkariستیya Törenini gerçekleştirmesi ve Rabbin Sözü'nü duyurması için seçkin bir misafir davet edilir. Bu yıl Fransa Katolik Episkoposlar Konferansı Başkanı ve Reims Başepiskoposu H.E. Monsenyör Éric de Moulins-Beaufort, bu seçkin konuktu. Başepiskopos Martin Kmetec, OFMConv., sayın episkopos Eric'i selamladı ve toplanan imanlıların adına daveti kabul ettiği ve Kutsal Bakire Meryem'in

Göge Alınış Bayramında Efkaristiya Törenini gerçekleştirdiği için kendisine teşekkür etti. Bu bayramı Meryemana'nın Kilise hayatındaki özel yerini ve tüm insanlık için kutsallığının bir örneği olarak kutlar. Onun eşsiz yeri öncelikle daha önce yaşamış olan hiç kimseye bahsedilmediği şekilde İsa'nın annesi ve tek ebeveyni olarak seçilmesiyle ortaya çıkmıştır. Meryemana Göge Alınmakla, anneliğinin ve hayatının her döneminde arzusunu yerine getirmek istediği Rabbe kendi kişisel teslimiyetinin onuru sayesinde Oğlu Mesih'te hepimizin kaderi olan Rabbin şanını paylaşmada önceliğe sahip oldu. İncil her ikisi de ilk çocuklarını dünyaya getirmeyi bekleyen Meryem'in kuzeni Elizabet'i ziyaretini anlatır ki bu olay Kilisemizde Meryem'e atfettiğimiz mevkiye katkıda bulunan unsurların çoğunu içerir. Kutsal Ruh ile dolu olan Elizabet, Meryem'i Efendim Rabbin Annesi diye karşılar ve Meryem ona güzel övgü ilahisi olarak bildiğimiz "Magnifikat" ile karşılık verir. Vahiy Kitabı bize Rabbin imanlı halkının dünya üzerinde pek çok sıkıntılarla karşılaşacağını söyler. Ancak, onlar nihai zaferin tadını alacaklardır. Dirilen İsa göğün ve yerin kralı olduğu için, annesi de göğün ve yerin kraliçesidir.

1 Kasım 1950'de Papa XII. Pius Meryem'in Göge Alınışını inanç dogması olarak tanımladı: "Biz Rabbin tertemiz annesi ebedi Bakire Meryem'in dünyevi yaşamını tamamladıktan sonra, bedeni ve ruhuyla göksel ihtişama kabul edildiğini açıklarken bunun bir dogma olduğunu ilan ve beyan ediyoruz." Papa, bu dogmayı ancak episkoposlar, ilahiyatçılar ve laikler arasında geniş bir istişareden sonra durudu.

Papanın ciddiyetle ilan ettiği şey Katolik Kilisesinde zaten yaygın olan bir inançtı. Yüzlerce yıl boyunca Katolikler 15 Ağustos gününü ölümünden sonra bedeniyle Kutsal Bakire Meryem'in Göğe Alınış Bayramı olarak kutladı. Bunun hangi gün, yıl olduğuna ya da Annemiz Hanımefendinin ne şekilde öldüğüne dair kesin bir bilgimiz yok. Tour'lu Aziz Gregory geleneğin mantıklı gerekçesini şöyle açıklamıştır: "Meryem asli günahtan korunduğu için günahsız bedeninin mezarda çürümesi düşünülemez."

Meryem Ana'nın hayatının ve kişiliğinin merkezi gizemi, hem Noel'de hem de bir hafta sonra kutlanan ilahi anneliğindedir. Günahsız gerçekleşen gebeliği onu bu anneliğe hazırlayan bir işaretir. Rabbin kendisine hayat veren bedeninin çürümeye maruz kalması uygun olmayacağından Göğe Alınışı Allah'ın ondaki tasarısının tamamlanmasıdır. Meryemana dünyevi hayatını tamamlayıp ebediyete kavuşurken gerçekleşen Göğe Alınış Allah'ın kendi tasarısını taçlandırmasıdır. Kutlama gözlerimizi yeryüzündeki hayatımız sona erdiğinde aynen takip edeceğimiz onun yönüne doğru çevirir. İsa'nın Dirilişinden sonra Göğe Yükselişiyile Meryem Ana'nın Göğe Kabulü arasında önemli bir fark vardır. Göğe Çıkış kişinin kendi gücüyle yükselmesidir, oysa göğe alınmak kişiye yapılan etkidir. Kutsal Üçlü Birliğin İkinci kişisi olan İsa'nın bir yardımcıya gereksinimi yoktu, diğer yandan Meryem Ana'nın kendinde de böyle bir gücü yoktu. O Allah'ın annesi olarak sahip olduğu ayrıcalık, tamamen günahsız olması ve bu eyleminden dolayı Allah tarafından ödüllendirildiği için göğe alındı. Bayram günleri bugüne ve geleceğe bakar ve bize Rab ile olan ilişkimize dair bir içgörü sağlar.

Vahiy Kitabı (11:19a; 12:1-6a; 10ab) dinleyicileri Allah'a sadık kalmaya teşvik eder. Burada, ayaklarının altında ay ve başının üzerinde on iki yıldızdan oluşan bir taç giyen, böylece onu Allah'ın Krallığıyla ilişkilendiren güneşle giyinmiş bir kadından bahsediyoruz. Tüm ulusları demir bir çubukla yönetecek olan bir oğul doğurdu. Sembolik anlam taşıyan bu sözler İsa'nın şanla dirildiğini ve şimdi Göksel Baba'nın sağında hüküm sürdüğü anlamına gelir. Ayrıca, kötülüğü simgeleyen ve her zaman iyiyi yok etmeye, kötülüğü sürdürmeye hevesli olan yedi başlı ve on boynuzlu büyük ejderhanın sembolü de vardır. Kadın, Meryem Ana'da sembolize edilir ve dünyada kurtuluş vaadi ile Mesih'in mutlak gücü vardır. Çocuğun sürüklenerek göğe gidişi Dirilişi ve Göğe Çıkışı simgeler. Ejderha imanlılar için hala devam eden mücadelenin simgesidir. Ancak, Allah Kiliseyi önemser. Aynı zamanda da Göklerdeki cennette Allah'ın zaferi garanti altına alınmıştır.

Aziz Pavlus, Korintlilere hitaben yazarken (1 Kor. 15:20-26), onlara görkemli

dirilişyle Mesih'in uyuyanların ilk meyvesi olduğunu söyler. Meryem Ana kendi göğşe alınışıyla bundan ilk olarak tam manasıyla yararlanan kişidir. Aziz Pavlus yine Allah'ın tüm düşmanlarının yok edildiğini ve Allah'ın onları ayaklarının altında ezdiğini söyler. Yok edilecek son düşman ise ölümdür ve bu yüzden yaşanan saf ve masum hayatın zaferdir ve bunun Lekesiz Meryem Ana'da doğruluğu açıkça ortaya çıkar. Adem ve Havva Cennette Allah'a itaatsizlik ettiklerinde, miras olarak ebedi hayatı alma hakkını yitirdiler ve ölüm insan soyuna geldi. Dirilişyle Mesih dünyaya yaşam getirdi. Sadece Kilise ve Vaftiz Gizemleri aracılığıyla yeni yaratılışımızı, yeni kalbimizi, ilahi tohumun ruhunu Rabbin Krallığı'ndaki sonsuz yaşam güvencemiz olarak alırız. Meryem Ana, Göğşe Alınışıyla Allah'ın kurtarıcı kudretinin mutluluğunu tadan ilk kişidir. Meryem Ana bedeni ve ruhuyla Cennette Mesih ile beraberdir.

Aziz Luka (1:39-56) hem Meryem Ana'nın hem de kuzeni Elizabet'in ilahi lütufla hamile kaldıkları zaman birbirleriyle buluştuklarında, tüm ortamlarının tamamen aciliyet ve sevinçle dolu olduğundan söz eder. Kilisede Meryem Ana'nın statüsüne atfettiklerimize katkı sağlayan bazı önemli unsurlar vardır. Elizabet'i ve Yahya'yı ziyaret etmeye gidenler Meryem Ana ve İsa'dır. Bu şekilde İsa daha anne karnında olmasına rağmen kendisine hizmet edilmesinden ziyade hizmet etmeyi öncelikle tercih ettiğini gösterir. Benzer şekilde, Meryem Ana'nın Elizabet'e karşı olan ilgisi ve yardım etmeye duyduğu gerçek doğal kişiliğine tanık oluruz. Meryem Ana Elizabet'i selamladığında derhal iki olay gerçekleşir: İlki, İsa ve annesinin varlığında Elizabet'in karnındaki bebek sevinçle sıçrar. İkincisi Elizabet bunun karşısında Meryem'in ve Oğlunun özel durumunu fark eder: Kutsal Ruh ile dolu olarak Meryem'e "Efendim Rabbin Annesi" diye hitap eder. Meryem'de gerçekleşenin ne olduğunun bilincindedir. Ayrıca şu sözleri de ekler, "Kadınlar arasında mübareksin ve mübarektir senin rahminin meyvesi." Elizabet, kendisine gelenlerin İsa ve Meryem olduğunun farkındalığıyla derinden etkilenir ve ona "Efendim Rabbin Annesi nasıl olur da bana gelir?" der. Daha sonra da Meryem'i Rabbin planını koşulsuz kabul edip ona teslim olduğundan dolayı över.

Meryem Ana'nın verdiği karşılık kendisine Rabbin hizmetinde olma ayrıcalığını bahşeden Rabbine söylediği şükür ilahisi Magnifikat'tır (Luka 1:46-55). Meryem Ana ayrıca halkının hayatında süregiden Rabbin kurtarıcı faaliyeti için ona övgüler sunar. Geçmişte başlayan şey gelecekte İsa'da tamamlanacaktır. Bunların arasında İsrail'de yazgının tam tersine döneceği de vardır, başka bir deyişle güçlü olan

ezilecek, düşkün olan yüceltilecektir. İlahi, Allah'ın gerçekleştireceği üç yenilikten bahseder; İlki kibirli olanların yüreklerindeki tasarılarını darmadağın edecek. Bu ahlaki köklü bir değişimdir. İkincisi Hükümdarları tahtlarından indirdi, sıradan insanları yükseltti. Bu da toplumsal bir devrimdir. Üçüncüsü aç olanları iyiliklerle doyurdu zenginleri ise elleri elleri boş çevirdi. Bu da ekonomik bir yenilik. Rab hem geçmişteki hem de gelecekte kazanacağı zaferler için övülür. Luka İncil'de bize Rabbin sıradan insanlar aracılığıyla sıradışı şeyler gerçekleştireceğini söylüyor. Rabbin ellerindeki Meryem Ana ve Elizabet onun dünyadaki büyük işlerini gösterir. Bakire Meryem'in Göğe Alınışında Rab onda ve onun aracılığıyla mucizeler yaratır.

İsa, beden alan Ebedi Söz'dür. Diğer yandan Meryem Allah'ın yarattığı bir insandır. Ancak o eşsizdir, tüm yaratılanlar arasında en yüce olanıdır. Bunun tek sebebi Meryem'in engel yaratan asli günahtan yoksun olması değildir. Havva ve Adem de günahsız doğdular ama ilk fırsat ellerine geçtiğinde bu onların günah işlemelerine engel olmadı. Bunun yerine Meryem hayatı boyunca Rabbin lütfunun yardımıyla kendisine bahşedilen saflığını korumayı seçti. Bedenin ölmesi Rabbin özgün planının bir parçası değildi. Ölüm dünyaya günahla girdi, Aziz Pavlus'un (1 Korintliler 15:56) söylediği gibi: "Ölümün dikenini günahdır". Bu yüzden günahın ne olduğunu hiç bilmeyen Meryem Ana'nın asla çürümenin ne olduğunu da bilmemesi kadar,

Oğlu'nun yaptıklarının zengin meyveleriyle sevinç duyması da o kadar olağandır. Haçın üzerindeki Mesih'in altında duran Meryem'in Baba'nın sağ yanında bedensel olarak da bulunması olağandır. Meryem Ana her zaman Allah'ın sözüyle "evde" idi, Allah'ın sözüyle yaşıadı ve Allah'ın sözüyle dopdoluydu. Meryem'in Göğe Alınış Bayramı Allah'ın lütfu aracılığıyla bizlerin de Mesih'in ihtişamında Kutsal Anneye katılacağımızın bir işarettir. Onun özverili sevgisini, yıkılmaz inancını ve mükemmel itaatini örnek almaya çalışıyoruz.

Kardeşlerim, umut ve azim zamanları vardır. Geleceğin bugünden daha iyi olacağına muhtemel görüldüğü, hedefin net olduğu ve neredeyse kavranabilir görüldüğü, herkesin fikirlerinin birleştiği ve herkesin enerjisinin karşılıklı olarak birbirini güçlendirdiği zamanlar vardır. Geleceğin endişe verici görüldüğü, önümüzdeki yolun kimse için net olmadığı, sorumluların belirsiz görüldüğü veya çoğunluk tarafından şüphayle bakıldığı başka zamanlar da vardır.

Bana öyle geliyor ki dünya tarihinin daha ziyade ikinci yarısındayız. Dünya genelinde ülkeler arasında ve ülkeler içinde kargaşa, endişe ve gerginliklerin yaşandığı bir dönemdeyiz. Siz kardeşlerimle birlikte Göğre Alınış Yortusu'nu kutlarken, ne Türkiye'nin yıllardır ağırladığı milyonlarca mülteciyi, dünyanın o bölgesinde belli bir düzenin bozulmasının sonucunu, ne İsrail'de yakın zamanda yaşanan terör trajedisini, ne de şu anda Gazze'de yaşanan ve Lübnan'ı da tehdit eden trajediyi unutamıyorum. Ülkelerindeki kamuoyunu arkalarına alabilen bazı devlet başkanlarının savaşı bir kez daha olası bir siyasi eylem aracı olarak gördüklerini düşünmek dehşet verici.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başlatılan dünya inşası, böyle bir kavramı sonsuza dek ortadan kaldırmış gibi görünüyordu. Durum böyle değil ve bu büyük bir hayal kırıklığı ve her şeyden önce pek çok halk ve birey için acı kaynağı. Dahası, özellikle Batı'daki birçok kişi için ortadan kaldırılması, unutulması gereken çok önemli

bir soruyla ilgili olarak, karşıt dünya görüşlerinin olduğu bir zamanda yaşıyoruz: kolektif olarak Allah'ın iradesini mi aramalıyız yoksa sadece bireysel ve toplumsal iradelerimizle mi yüzleşmeliyiz? Bu sorunun sorulma ve yanıtlanma biçimleri yerden yere ve aynı zamanda ülkeden ülkeye büyük farklılıklar göstermektedir.

Hiçbir çözümün, inkar edilemez faydalarının kendiliğinden etkisiyle diğerlerine üstün geleceği düşünülemez. Dünyanın kaynaklarının sınırlarının farkındalığıyla vurgulanan bir yüzleşme bağlamında pek çok endişe var. Daha fazla sayıda insanı daha bol zenginliğin paylaşımına dahil edebilmek yerine, hepimiz az ya da çok, kendimizin ya da gelecek nesillerin payımızı korumak ya da kısıtlama bağlamında arttırmak için mücadele etmek zorunda kalacağımızı tahmin ediyoruz. Az ya da çok formüle edilmiş, az ya da çok bilinçli bu büyük sorunların içinde her birimiz yaşamlarımıza yön vermekte zorlanıyoruz; çoğumuz hangi yöne gideceğimizi, hangi geleceği seçeceğimizi ve ona ulaşmak için hangi adımları atacağımızı net olarak göremiyoruz.

Ama bu Göğe Alınış gününde, kardeşlerim, her şeyden önce Allah'ın umudunu ve sebatını kutluyoruz. Allah'ın umudu, çünkü Allah'ımız, yaşayan Allah, kendisini İbrahim'e ve Musa'ya, İsrail halkına açıklayan ve İsa'da bize gelen ve bize Kutsal Ruh'u gönderen Allah, tek olan Allah, bizim için yüksek ve büyük hedefler koyar. Her birimizi sonsuza dek kendisiyle birleştirmek istiyor. Yaşamımızı, bizimle paylaştığı yaşamı, bizim için ve herkes için canlı kılmak ister ve her birimize merhametini uzattığı oğlu ya da kızı olarak bakmaktan asla vazgeçmez. Meryem'in Göğe Alınışı'nda, çoktan tamamlanmış olan bu işi, sevgili Oğul İsa'nın Meryem için ve hepimiz için onunla ve bir anlamda onun aracılığıyla elde ettiklerini düşünür ve kutlarız.

Allah'ın sebatını da kutluyoruz, çünkü İbrahim ya da Musa ile yapılan antlaşmadan çok önce, insanlığın günah işlediği anda, Allah Meryem'i istemiş ve onu, lütfunun hiçbir kurnazlık ya da çekingenlik olmaksızın en iyi şekilde ağırlanacağı kişi olarak hazırlamıştır. Daha da iyisi, çünkü o andan itibaren ve belki de daha önce, Allah biz insanlarla, bizi birbirimize çözemeyeceğimiz bir bağla bağlayan, çoğu zaman bir boyunduruk gibi taşıdığımız, ancak Allah'ın hayırseverliğe dönüşmemize yardım etmek istediği bedende buluşmak istedi. Bunu yapmak için, ne kadar yüce olursa olsun, bir meleği ya da başka bir yaratığı görevlendirmek yerine kendisi gelmek istedi.

Bu, bin yedi yüzüncü yıldönümünü Bütün Kilise veya tüm Kiliselerin çeşitliliği içinde, 2025 yılında kutlayacağı İznik Konsili'nin meydan okumasıydı. Orada toplanan piskoposlar önemli bir noktada hemfikirdi: Hristiyan olmak, yaşayan

Allah olan Allah'ın, insanların yardımına koşarak kendini alçalttığını, sadece bize zarar veren günah dışında, her şeyiyle bizim durumumuzu üstlendiğini kabul etmektir. İncamız, diri Allah'ın erişilmez yüceliğinde kalmadığını, tamliğimize giden yolu açmak için bizzat bize geldiğini itiraf eder. Burada, 430 yılında Efes'te toplanan Konsil, bu zamanın ve tüm zamanların Kilisesi için, kuzeni Elizabet'e hevesle giden İsa'nın annesi Meryem'in, ne kadar kutsal olursa olsun, Allah'ın bir temsilcisinin annesi değil, Allah'ın annesi olan Theotokos olduğunu enerjik bir şekilde itiraf etmiştir. Allah sebatkârdır: bize gelişini hazırlamak için gerekli zamanı ayırmıştır, öyle ki bu geliş yüzeysel olmasın, her birimizin ne olduğuna dair en mahrem ve belirleyici düzeyde bize ulaşsın.

İncamız bize Allah'ın, Her Şeye Gücü Yeten'in, Yaratıcı'nın, tarihin Efendisi'nin azim ve umut olduğunu; kendini bağışlayan ve misafirperver olduğunu itiraf ettirir. Bu, her şeyi herkesin göremediği, bazılarının görmek istemediği ama yine de en mütevazı ve hatta en yaralı yönleriyle insanlık durumumuzun içerdği umudu parlatan ve herkesin sis anlarında dayanma iradesini sağlayan, herkesin en iyisi için çabaladığı eşsiz bir ışıkla aydınlatır. Allah bizim için yalnızca kendisinin verebileceği şeyi ister. Allah, Üçlü Birlikteliğini paylaşmamızı istemektedir ve planının gerçekleşmesine hiçbir şey engel olamaz.

Bu gün, bu yerde, bunu anlıyor, buna hayranlık duyuyoruz: Allah Meryem'e bir mesaj, bir fikir ya da bir dünya görüşü emanet etmemiş, ondan şekillendirdiği insan doğasını kendisine açmasını ve sevgili Oğlu İsa'da ve İsa aracılığıyla bizleri teker teker yaşama kavuşturacak özgürlükleri açmak için onunla birlikte çalışmasını istemiştir. Bu Göğe Alınış Bayramı'nda, insanlık tarihinin, Allah ile insanlık arasındaki karşılaşmanın tarihinin, sevinçli anların yanı sıra görkemli anların gelebilmesi için acı dolu anlardan oluşan bir tarihin sona ermediğini itiraf ediyoruz. Ruhu ve bedeniyle, tüm insanlığıyla yüceliğe erişen Meryem'de, Allah'ıyla tam bir birlikteliğe girmek için insanlığının bir parçasını geride bırakmayan, bunun yerine Göğe Yükseliş gizeminde Oğlu'nun tüm suretine bürünen Meryem'de, iki yönlü bir gerçeği düşünüyoruz:

-İnsani çabalarımızda hiçbir şey yararsız değildir, en önemsiz olanlar kadar en asil ve ilgi çekici olanlar da, her anımızı yaşayan Allah'ıyla olası bir karşılaşma olarak yaşama çabalarımızda hiçbir şey yararsız değildir; tam tersine, tüm çabalarımız, hatta en önemsiz olanları bile, Allah'ın bize yapacağı nihai çağrıya hizmet edebilir. Aslında Meryem'in bu dünyadaki hiçbir eylemi boşuna ya da önemsiz değildi: ne

kuzeni Elizabet'e gösterdiği alçakgönüllü ilgi, ne çocuk, ergen ya da genç bir yetişkin olarak İsa'yla her gün ilgilenmesi -nasıl ilgilenmesin ki? -Ne de Müjde'deki ya da Kana'daki kararlı müdahaleleri, böylece Allah'ın yüceliği insanlık durumumuzun kalbinde çalışabilirdi. Her şey, hatta ruhumuzun en alçakgönüllü hareketi bile, insanlık durumumuzla birleşerek onu arınmış ve özgürleşmiş olarak yeniden hayata döndüren Allah'ı burada karşılamaya hizmet edebilir;

-Ancak insan eylemlerinin hiçbiri kendi sonunu sağlamaz. Hiçbiri hedefine mükemmel bir şekilde ulaşamaz. Hiçbiri tüm istenmeyen ve arzu edilmeyen etkilerden arınmış değildir. Tamamlanmayı Meryem'de düşünürüz; Aziz Pavlus'un yapmamıza yardım ettiği gibi, ölmüş ve dirilmiş İsa'da ve böylece bedenimizin en mahrem yerinde onunla ilişkili olan kişide düşünürüz; tamamlanma sadece yukarıdan, bir başkasından, "sevgisi çağdan çağa uzanan" Birinden, bize umut dolu gelmekten asla vazgeçmeyen ve azmi kusurlu olmayan Birinden gelebilir.

Öyleyse, kardeşlerim, bu kutlama azme olan bağlılığımızı iki katına çıkarın. Bu, umudun zamanın derinliklerinde aldığı biçimdir. Bu benim kendim için, ama her şeyden önce Fransa'daki tüm Hristiyanlar için önümüzdeki yıllar için istediğim lütuftur. Sadakatte sebat edelim, hayırseverlikte sebat edelim, umutta sebat edelim. Meryem Ana'yı, Allah'ın Annesi ve insanların Annesi'ni, bilinmeyen bir sığınakta saklanmayıp Allah'ın görkeminde hazır bulunan ve Üçlü Allah'ın ebedi buluşmasına katılan Meryem Ana'yı düşünerek, bu dünyanın ve bu zamanın sıkıntılarından korkmayalım. Ya da daha doğrusu, eğer korkuyorsak -ne de olsa korku kontrol edilemez ve cesaret korkmamaktan değil, kendimize hakim olunmasına izin vermemekten ibarettir-Ejderha'nın çok yönlü çalkantıları karşısında korkuyorsak, gözlerimizi her zaman doğuran kadından ayırmayalım.

Kendi adıma, 17 yaşında buraya geldiğimde, yürek, bilgi, Allah ve komşu sevgisiyle dolu bir cemaat rahibi tarafından yönetildiğimde yapabileme lütfuna sahip olduğum gibi, yaklaşık yirmi yıl önce tekrar yapabildiğim gibi, Meryem'in evinin imgesini kalbime kazıyorum. Burada İsa'nın sevdiği öğrenciyle birlikte yaşadı, Kilise'nin mütevazı başlangıcını gördü. Pek çok kişinin İsa'nın tebliğiyle din değiştirmeyi reddetmesinin ve aynı zamanda eski ve yeni öğrencilerin bölünme kapasitesinin neden olduğu kırılganlığı gördü, ama her şeyden önce Allah'ın, bizim sıradanlığımızın hiçbirinin yıkamayacağı azmini ve her bir insana ulaşan ve her birinde sonsuzlukta, sonsuz yaşamda olabileceği kızı ya da oğlu gören umudunu gördü

ve bunu her gün şükran ilahisinde söyledi. Cennetin görkeminde, bizi tehdit eden şeyleri görür, bizi endişelendiren şeyleri hisseder; inancımızın zayıfladığını görünce titrer, Oğlu'nda ve onun için ayakta durduğumuzu görünce hayret eder.

Onunla birlikte, onun tarafından taşınarak, bu dünyanın sıkıntılarının ortasında, hep birlikte şunu söylemeye cesaret ediyoruz: “Ruhumuz Rabbi yüceltir, ruhumuz Kurtarıcımız Allah'ı yüceltir”, çünkü evet, o mütevazı hizmetkârına, onsuz çok fakir ve onun aracılığıyla ve onunla çok güzel olan, Meryem'de çok parlak olan insanlığımıza yaslandı, yaslandı, Amin.

H.E. Msgr. Éric de Moulins-Beaufort, Reims Başepikoposu

3

Açılış Törenini kınıyoruz: Olimpiyat Oyunları 2024

Ekselansları, kardeşlerim,

Türkiye Episkoposlar Konferansı adına 26 Temmuz 2024 Cuma günü gerçekleşen Paris Olimpiyatları açılış töreninin bir bölümünden derinden incinen, şok olan ve hayal kırıklığına uğrayan tüm dünyadaki Hristiyanlara, özellikle de Fransa'daki episkoposlara ve dindarlara pastoral kaygılarımı iletiyor, manevi cesareti ve inançla güçlenmelerini diliyorum.

1896 Olimpiyat Oyunlarından bu yana, evrensel spor festivali dünyada tüm ulusların birliğinin bir göstergesi olmuştur. Olimpiyat Oyunlarının amacı insanları sevgi, saygı ve birliktelikle bir araya getirmektir. Oysa ki, 2024 Paris Olimpiyat Oyunları'nın açılış töreni Fransız Episkoposlar Konferansının da altını çizdiği gibi “derinden kınadığımız, Hristiyanlığın aşağılandığı ve alay konusu edildiği sahneler içerdiği” için dünyanın dört bir yanındaki Katolikleri ve İsa Mesih'e iman edenleri tedirginlikle dehşete düşürdü. En fazla eleştiri odağı ise Leonardo da Vinci'nin ikonik duvar resmi olan Son Akşam Yemeği'nin Milano'daki Domeniken Manastırı'nda kadın giysileriyle görünen on erkek tarafından yeniden canlandırılmasıydı.

Türkiye'deki episkoposlar ve imanlılar olarak çok sayıda insanın dini duygularına saygı göstermeyen birkaç kişi tarafından bir tür liberal ideolojinin dayatılmasına karşı derhal ayrılan ve protesto eden Fransız ulusu ve Kilisesi ile dayanışma içindeyiz. Hristiyan öğretisi ve değerleri Fransız halkının kalbine ve ruhuna yerleşmiştir. Katedralleri, kiliseler, Türbeler ve Manastırlar Fransa'yı ziyaret eden herkese eşsiz bir manevi ve dini deneyimler yaşatmaya devam etmektedir. Burası, Fransa'da ve ötesinde İncil değerlerini besleyen ve birçok insanın hayatına ilham vermeye devam eden azizlerin, mistiklerin ve şehitlerin yeridir. Sayısız kişi, yoksulluğa ve acı çeken insanlığa bakarak inançlarına tanıklık ettiler ve hala buna devam ederek, onların hayatlarına rahatlık ve huzur getiriyorlar. Kilise, toplumun tüm kesimleri için eğitim ve sağlık sistemleri oluşturarak eşitlikçi bir toplum için

emek verdi. Böylece adalet ve eşitliğe dayalı daha insancıl bir toplum meydana getirdi. Sonuç olarak bugün Fransa bir ülke olarak, tüm milletlere ve dinlere saygı duymaktadır, dini duygulara yönelik böyle saldırgan davranışlar kabul edilemez.

Olimpiyat açılış töreni küresel olarak yayınlanan uluslararası bir etkinlik olduğu için organizasyon komitesinin Olimpiyat kutlamalarının birkaç sanatçının veya bireyin ideolojik önyargılarının ötesine uzandığını anlayacağını umduk. Ayrıca, belirli bir alandaki belirli eğilimler evrensel olarak yansıtılamaz. Sonuç olarak bu skandal ve öfke kışkırtması ve sporun ruhuna verilen zarar önlenebilirdi.

Dünyanın çeşitli yerlerinden ve topluluklarından önde gelen dini şahıslar, politikacılar ve ünlüler tarafından yapılan dünya çapındaki kınama cesaret verici olmuştur ve bu da aydınlanmış bir zihnin olumlu bir işaretidir. Bu durum olası Olimpiyat sponsorlarının olası eylemleriyle birlikte organizasyon komitesini özür dilemeye zorladı. Ancak, özürleri yaptıkları ciddi bir hatayı ve insanların dini inançlarını çarpıtıp Olimpiyat oyunlarının kardeşlik ruhuna zarar verdikleri için duydukları pişmanlığı kabul etmemektedir. Bu böylesine korkunç bir eylemin gelecekte de tekrarlanmayacağını garanti ederdi ayrıca sporun yaydığı değerler, dünyamızın bugün çok ihtiyaç duyduğu birlik ve kardeşlik ihtiyacına katkıda bulunmalıdır.

Bu üzücü olayı tetikleyen ilgili kişilerin niyetleri her ne olursa olsun dünyanın dört bir yanındaki çok sayıda Hristiyanı acı çektirdi. Kilise tüm Tanrı halkı için onur ve saygıyla yaşamı koruma, savunma ve teşvik etme misyonunu sürdürecektir. Kilise, İsa'nın hayat veren ve sevgi dolu varlığına dayalı olarak Allah'ın Krallığı için çaba göstermeye devam edecektir.

Rab tüm Olimpiyat organizatörlerini takdis etsin ve sorumluluklarını akıl ve anlayışla yerine getirmelerine yardımcı olsun.

Dayanışma ve birlik içinde saygılarımla,

Başepiskopos Martin Kmetec, OFMConv.

+ Mart Kmetec

Başkan Episkoposlar Konferansı Türkiye

4

Türkiye 2024'ün İlham Verici Deneyimi

Biz Slovenyalı beş genç kadından oluşan bir grubuz: Lea (20), Beti (24), Mirjam (25), Andreja (36), ve Marta (20). Hepimiz oldukça dindar bir geçmişe sahibiz, Roma Katolik Kilisesinde yetiştirilip vaftiz edildik. Slovenya'nın kendisi nüfusunun çoğunluğunun Katolik olarak tanımlandığı dindar bir ülkedir.

Yolculuğumuzun motivasyonu, Allah'ın arzusunu yerine getirme ve çağrısına cevap verme isteğinden ayrıca inancımızı derinleştirme, konfor alanlarımızı terk etme, kendimizi ulaşılabılır kılma ve Hristiyanlığın azınlık olduğu bir ülkede Kiliseyi tanıma arzusundan kaynaklandı. Hiçbir beklentimiz olmamasına dikkat ettik ve bize verilen her işi kabul etmeye çalıştık. Bir bakıma, bu hem Tanrı'ya hem de ev sahiplerimize güvenerek yaptığımız bir işti.

Aziz Polikarp Kilisesinde çalışmanın ve ev işlerine yardım etmenin yanı sıra, Meryemana, Efes, Hierapolis, Asklepion, Pergamon ve Laodikya gibi dini ve tarihi öneme sahip birçok yeri de ziyaret etme fırsatımız oldu. Bu yerlerden bahseden İncil pasajlarını okumaya karar verdik ve bu yaptığımız ziyaretleri takdir etmemize aynı zamanda bizi huzura ve Tanrı'nın varlığına açmamıza yardımcı oldu.

Türk kültürünün bizimle sonsuza dek kalacak en belirgin özelliği insanların misafirperverliğidir. Gittiğimiz her yerde nezaket, saygı ve özenle kabul edildik. İnsanlar gerçekten iletişim kurmak, yardım teklif etmek ve bağ kurmak istiyor gibiydi. Bizi hakikaten şaşırtan şey bunun sadece para kazanmanın bir yolu olmaması ve gerçek, samimi görünmesiydi. Yemek satın alma veya tur ödeme tekliflerini reddettiğimizde kişi baskı yapmaz ve dostça tavrını korurdu. Bu yaklaşım tamamen yabancılara karşı ilk bakıştaki açıklık, güvenin ve bağ kurma isteğinin önemli ölçüde daha az olduğu Sloven kültürüyle keskin bir tezat oluşturuyor. Buradaki deneyimimiz göz açıcı ve ilham vericiydi.

Hiç şüphesiz, Türkiye'de bir kişinin nezaketle kabul edilmesi ruhu da Hristiyan topluluğunun temel bir parçasıdır. Mesih'e dayalı sıkı sıkıya bağlı bir çevre oluşturan farklı kökenlere ve yaşam öykülerine sahip Hristiyanlarla karşılaştık. Bizimle konuşmadan ve bize arkadaş gibi davranmadan önce iki kere düşünmediler. Çok hoş karşılandığımızı hissettik. Belki de bu, Türk Kilisesi durumu ve tarihinin sonucudur; Türkiye'deki Hristiyanlar inançlarına veya Mesih'teki kardeşlerine umursamaz davranmazlar ve bu nedenle, uygun bir şekilde iki bin yıl önce aynı yerde kurulan ilk

Kilisenin örneğini içtenlikle takip ederler.

Evsahiplerimizin yakınlığı dil engelini bile aşabildi. Bu dört hafta boyunca, bu dillerin bazılarında en fazla birkaç kelime bilmemize karşın, bir şekilde Slovence, Türkçe, İngilizce, Almanca, Hırvatça, İtalyanca ve Fransızca iletişim kurabildik. Ayrıca Google çeviri, eller, ifadeler ve bolca hayal gücü kullandık. Şaşırtıcı bir şekilde bu tür iletişim, sıkıntıya neden olmak yerine daha çok eğlenceli bir meydan okumaya dönüştü. Bağlam, mantık ve tahmin yoluyla anlamı yakalama, dilleri hızla değiştirme ve sahip olabileceğimiz herhangi bir dil bilgisini uygulama gibi inanılmaz derecede yararlı becerileri geliştirmeye başladık. Bu insanların konuştukları dillerden bağımsız olarak nasıl bağlantı kurabileceklerini ve birlikte çalışabileceklerini görmemizi sağladı. Bazen bu benzersiz karşılıklı zorlanmalar ve çabalarla daha iyi bağlar kurabilmeleri mümkündür.

Genel hatlarıyla yaşadığımız deneyim bu şekildedir. Beklenmedik yüzlerce küçük etkileşim ve bağ kurma, nezaket ve misafirperverlik anılarına da sahibiz, bunlar yalnızca Tanrı'nın gün içinde üzerimizde olan eli sayesinde oldu diyebiliriz. Bu anıları kalbimizde saklayacağız ve Türkiye'de gördüğümüz ışık için Slovenya'daki günlük yaşamlarımızda da tanıklık edebileceğimizi umuyoruz. Rabbin çağrısı ve rehberliği için ve ayrıca bu misyon gezisini deneyimlememizi sağlayan, bizi kabul eden ve büyümemize yardımcı olan tüm insanlara inanılmaz derecede minnettarız.

5

Aziz Dominic Guzmain'ın Maneviyatı: Rahip ve Vaizler Ruhban Sınıfının Kurucusu

8 Ağustos günü, rahip ve Dominik Ruhban Sınıfının kurucusu olan Aziz Dominik'in bayramıdır. Alsancak Kutsal Tespik Kilisesi'nde hizmet veren Domeniken kardeşlerimizin varlığıyla kutsanmış bulunuyoruz. Kutsal Tespik Kilisesi İzmir'deki Latin Katolik Kilisesi Cemaatlerinden biridir. Domeniken papazlar ilk kez 1718 yılında İzmir'e geldiler.

1813 yılında Domeniken papazlar cemaate hizmet etmeye başladılar. Kutsal Tespah Kilisesi'nin temel taşı 4 Ekim 1903'de yerleştirildi ve kilise 1 Ekim 1904'de ayin hizmeti için açıldı. Günümüzde derin bir bağılık ve fedakarlıkla cemaate hizmet etmekte olan üç papaz Allah'ın Sözü'nü açıklamakta, onların ruhsal ihtiyaçlarını karşılamakta ve hayatlarındaki zorluklarla mücadele etmelerinde onlara gereken desteği vermektedirler.

8 Ağustos günü Domeniken papazlar himayelerine emanet edilen kişilere hizmet ettikleri için ilham aldıkları Aziz Dominik bayramını kutladılar. Aziz Dominik, bir dua adamıydı ve bu dünyada yoldan çıkmış ruhların kurtuluşu için Allah'tan onlar için yardım dilerdi. Günahkarların kalplerine dokunmak, onları günahattan arındırmak ve kalplerini Kutsal Ruh'un tapınağı haline getirebilmelerine yardımcı olmak için kendi hayatıyla verdiği örnekle ve sözleriyle Allah'ın Sözü'nü ilan etti.

Aziz Dominik'e yakın insanların tanıklıklarına göre, o her zaman Allah ile ve Allah hakkında konuşurdu. Ayinden sonra Aziz Dominik, herhangi bir zaman sınırı koymadan Rab ile olan sohbetini uzatırdı. Sessizce oturur, bir kitap okurken veya çarımha bakarken içsel bir dinleme tavrıyla düşünceye dalarlardı. Allah'a yakın

olduğu bu anları o kadar yoğun bir şekilde deneyimlerdi ki sevinç veya gözyaşı tepkileri dışarıdan görülebilirdi. Ayrıca vadilerden ve tepelerden geçerken yaratılışın güzelliğini hayranlıkla incelerdi. Birçok lütfu ve herşeyden önce en büyük mucize olan Mesih'in kurtarıcı armağanı için yüreğinden kaynaklanan Allah'a övgü ve şükran ilahileri söylerdi.

Aziz Dominik bize duanın, Allah ile kişisel temasın, her Hristiyanın evde, işte, sosyal yükümlülüklerimizde ve hatta dinlenme anlarında bile taşınması gereken iman tanıklığının kökünde olduğunu hatırlatır; yalnızca Rab ile bu gerçek ilişki bize hayatın her olayı, anı ve koşulunda, özellikle trajedi ve ızdırapla karşı karşıya kaldığımızda, yaşama gücü verir. Hepimiz dua etmek için kendimize her gün sessiz güzel bir zaman ayıralım; bu zamanı Rab ile konuşalım diye kendimiz için yaratmak zorundayız. Böylece, hepimizin ihtiyaç duyduğu huzuru ve sevgiyi getiren Allah'ın bahşettiği huzurunun aydınlığında kalalım.

6

Assisili Aziz Klara: İlhan Kaynağımız

Bir keresinde Filipinler'de onları ziyaret ettiğimde bir Pavlus rahibesi bana, Aziz Fransua'nın Azize Klara olmasaydı ne olacağını sormuştu. O akşam ve sonrasında bu soru hayatımda kalıcı bir iz bıraktı. Azize Klara ve onun Aziz Fransua'nın hayatına olan katkısı ve her Hristiyanın yaşamında bıraktığı derin izler hakkında okuyup düşünmeye başladım.

11 Ağustos'taki bayramı nedeniyle sizinle onun hayatını ve manevi mirasını paylaşmak istiyorum. Azize Klara, İtalya'nın küçük bir yerleşim yeri olan Assisi'de 1193 senesinde doğdu. Soylu bir aileden geliyordu. 12. Yüzyılın sonunda, İtalya siyasi

ve askeri bir anlaşmazlıkla karşı karşıyaydı. Halk soylular ve alt tabakadan olanlar diye ikiye bölünmüştü. Soylular sınıfı asaletin simgesiydi. Alt tabakadan olanlar ise sonradan tüccar, zanaatkar ve çiftçi olan ve önceden özgürlükleri kısıtlı köylülerdi. Bu iki grup sürekli olarak birbirleriyle güç elde etmek için savaş halideydi. Aile içindeki erkekler dışarda kendi savaşlarını gerçekleştirirken, kadınlar evde tövbe olarak yaşamayı seçtiler. Bu nedenle, Klara'nın ailesinin de aralarında bulunduğu, annesi Ortulana, kızları, ve arkadaşları arasındaki diğer kadınlarla birlikte, bu savaş zamanında Perugia'ya sürgün edildiler, sıkça oruç tuttular, dua ettiler, yoksullara yiyecek getirdiler ve mahkumları ziyaret ettiler. Bu zorlu ve acılı sürgün süreci manevi bir yeni oluşumla sonuçlandı. 1205 senesinde Klara'nın ailesi Assisi'ye geri döndü. O dönemde Fransua henüz iman hayatına başlamıştı. Herkesin önünde öz babasını inkar etmiş ve San Damiano Kilisesini onarmaya girişmişti. 1208 yılında, vaaz vermeye başladı. Klara'nın kuzeni Rufino kendisinin ilk takipçilerinden biri oldu. Klara, Fransua'nın verdiği vaazı dinlemeye gitti, ona kiliseleri tamir etmesi ve yoksulları doyurması için biraz para verdi ve onunla konuşabilmek için yalnız bir görüşme talep etti.

Klara ve Fransua her ikisinde Allah'ın hayatlarına girdiğini, onları değiştirdiğini ve kendilerini Allah'a teslim etmeye çağırdığını deneyimliyorlardı. Her ikisi de bilinmeyenle karşılaşmış ve her ikisi de kendilerinden pek emin değillerdi. Benzer bir ruhla karşılaşmak ve aynı çağrıyı deneyimleyen ve aynı şüphelerle karşı karşıya kalan başka bir insanla karşılaşmak rahatlatıcı bir lütuf olmalı.

Klara'nın dindarlığı Assisi'de herkesçe çok iyi biliniyordu. O bu konuda mükemmel bir lider olurdu. Klara'nın kız kardeşi Beatrice (azizelik aşamasındaki belgede) ilk olarak Fransua'nın Klara ile görüşmeyi başlattığını söyler. Önemli olan gerçek, Allah'ın bir planın olması ve Fransua ile Klara'nın yönlendirilmeye açık olmalarıdır. 1212 yılında Fransua ve rahip kardeşleri Palmiye Pazarı gecesi Aziz Meleklerin Meryem'i şapeline (Portiuncula) Klara'yı aldılar. Bundan kısa bir süre sonra Klara Bastia'da bir Benedik manastırı olan San Paolo'ya götürüldü.

Klara'nın ailesi içindeki erkekler onun Fransua'yı takip etmesinden dolayı mutlu değillerdi, onu tekrar eve geri getirme niyetindeydiler ancak o bir kez kararını

vermişti. Artık asla geri dönmeyecekti. Klara'nın kız kardeşi Katerina daha sonra Agnes adını alarak ona katılacaktı. Fransua onları San Damiano kilisesine getirene dek kız kardeşler Sant'Angelo, Panzo'daki Beguines (13. Yüzyıldaki yeminli kadınlar) rahibe grubunda bir süre yaşadılar. Orada, Rab onlara başka rahibeler de gönderdi ve toplulukları hızla büyüdü.

Klara'nın topluluğu zamanın diğer manastır topluluklarından farklıydı. Rahibe Kardeşlerin büyük arazi edinmeden yoksulluk içinde yaşamaları gerekiyordu. Fransua gibi onların da Manastır Kaidesi İncil tarzı yaşamı benimseyecekti. Hepsi eşit mevkide kalacaklar ve yaşamlarını etkileyen tüm kararlar birlikte alınacaktı. Bir başrahibeleri olacaktı elbet, ancak o kendini “rahibelerin hizmetkarı” olarak görecekti ve talimat ya da öğüt vermekten çok erdem örneğiyle liderlik edecekti. Bu nedenle, Klara Fransua'nın en mükemmel takipçisiydi. Klara onun mesajını kavramıştı ve geri kalan ömrünü buna adanarak yaşanan bir gerçekliğe dönüştürmekle geçirecekti. Onun yaşamı ve diğer ilk rahibelerin yaşamları hiç de kolay değildi.

Fransua genç yaşta vefat etti. Klara ondan sonra 27 yıl daha uzun yaşadı. Fransua'nın yokluğuna ve rahip kardeşlerin arasındaki anlaşmazlığa rağmen Klara kararlılıkla ideali canlı tuttu. Kilise, onun hayatındaki yoksulluğu çok zor diye nitelendirecekti. Klara papalarla görüşmeler yaptı ve ölmeden önceki son gecesine dek Manastır Kaidesini almak için çok çabaladı — 10 Ağustos, 1253.

Klara hayatının uzun bir dönemini hastalıkla mücadele ederek geçirdi. Kendi hastalığı hakkında nadiren şikayet etse de genellikle başkalarının hastalıklarını iyileştirmekle tanındı. Assisi'deki küçük bir manastırın dar sınırları içinde kapalı bir hayat yaşadı. Ancak, onun hikayesi günümüzde tüm dünyada biliniyor.

Klara'nın hayatı bizi harekete zorluyor, o bir dua kadınıydı ve tüm hayatı sevgisinden emin olduğu Allah'a güvenle yaşandı. Çok az maddi servete ihtiyacı vardı çünkü biliyordu ki güvendiği Rabbi tüm fiziksel ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Rab onu hiç mağdur etmedi. Böyle yaşamak derin bir inanç gerektirir fakat Allah'a bağlı şekilde yaşamaya çalışan herkes sadeliğin sevincini çabuk öğrenir. Basit bir şekilde yaşamak, kişinin bir tutum geliştirmesine veya yoksullaştırılmaya istekli olmasına yardımcı olur. Böyle sadelik içinde yaşayanlar açık ellerle yaşamayı öğrenirler: verileni takdir etmek

ama aynı zamanda bırakmak gerekiyorsa bırakmaya da razı olmak. Sessizlik içinde yaşamak Klara'nın basit bir şekilde yaşamasının nedeniydi. Rab ile buluşacak alana sahip olmak için fakir olmak gerekir. Klara yaşam tarzıyla başkalarına gerekli olan tek şeye tanıklık etti ve kendini Allah'a olan ihtiyacını ve güvenini paylaşarak tüm insanlarla birleşmiş buldu.

En gerçek yoksulluk içten gelen gibi görünüyor. Hayatın en büyük zorluğu içsel yoksulluğu kucaklamaktır. Kişinin kendisiyle yüzleşmesi, kendisinin gelişmesini, mutluluğunu, maddiyata düşkünlük ve gücün cazibesine kapılmak, ayrıcalıklı olmak, hayatımızda bırakmamız gereken tüm olumsuz eğilimlerden sıyrılmak gibi gerçekte bizi neyin engellediğini bilmek, hakiki bir dürüstlük gerektirir. Bu sebeple, yoksul olmayı seçmek, Rabbe yakınlaşmak için özde değişime hazır olmak ve bunun tarafından ezilmemek cesaret gerektirir. İçsel yoksulluğu kucaklamak hayatları altüst edebilir. Ancak mücadeleyle yüzleşmekle biz de Klara gibi zayıf alanları öğrenebilir ve bunların aslında lütuf alanları da olduklarını keşfedebiliriz. Günahkarlığımızla mücadele ederken başkalarının hataları ve başarısızlıklarını gördükçe sabrı ve affetmeyi öğreniriz. İlahi yöndeki değişim tek çare ve gerçek değişimdir. Yoksulluk Hristiyanları özgür kılarak onların haçı görmelerini sağlar. Haçı kendi hayatlarımızda tecrübe edince biz de Klara gibi değişiriz. “Ne mutlu ruhta yoksul olanlara! Çünkü Gökların egemenliği onlarındır”(Matta 5:3).

